Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Σεπτεμβρίου 1983.

Ο γραμματέας
κ.α.α.

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματέας

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος

A. O'Keeffe

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ G. FEDERICO MANCINI ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 14 ΙΟΥΛΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Η προσφυγή της 15ης Οκτωβρίου 1982, με την οποία έχει εισαχθεί η παρούσα υπόθεση, διαρθρώνεται γύρω από μια σειρά αιτημάτων — σχετικών με την ακύρωση της έκθεσης κατά το πέρας της δοκιμασίας και με την απόλυση που στηρίχθηκε στην εν λόγω έκθεση, καθώς και με την καταβολή των μισθών από την ημέρα της απομάκρυνσης από την υπηρεσία συν ενός ποσού προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης — που η Χρυσάνθη Παπαγεωργοπούλου, πρώην μη μόνιμη υπάλληλος της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής (στο εξής ΟΚΕ), προβάλλει κατά του κοινοτικού αυτού οργάνου.

1 — Μετάφραση από τα ιταλικά.

2. Συνοψίζω τα περιστατικά. Η προσφεύγουσα προσελήφθη από την ΟΚΕ τον Ιούνιο 1981 ως έκτακτος υπάλληλος για να ασκεί καθήκοντα δακτυλογράφου. Αφού πέτυχε στο γενικό διαγωνισμό C /22/79 για πρόσληψη δακτυλογράφων ελληνικής γλώσσας που διενεργήθηκε το Δεκέμβριο 1980, διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος την 1η Ιουλίου 1981.

Η περίοδος όμως δοκιμασίας τελείωσε με αποτυχία. Με την έκθεση (που προβλέπεται στο άρθρο 34, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων), την οποία συνέταξε η διοίκηση, για την ικανότητα της ενδιαφερόμενης προς άσκηση των καθηκόντων που αντιστοιχούν στη θέση της, επί της απόδοσής της και για τη συμπεριφορά της στην υπηρεσία, διαπιστώθηκαν οι πολυάριθμες ελλείψεις της και προτάθηκε η απόλυσή της. Ειδικότερα, στη γενική αξιολόγηση αναφέρεται ότι «καίτοι οι επαγγελματικές και τεχνικές γνώσεις της Παπαγεωργοπούλου μπορούν να θεωρηθούν ως επαρκείς, η γνώση της μητρικής της γλώσσας... εμφανίζει... σοβαρές ελλείψεις, πράγμα που συνεπάγεται μειωμένη απόδοση, τόσο από πλευράς ποιότητας όσο και από πλευράς εκτέλεσης. Εξάλλου, από τις παρατηρήσεις που της έγιναν ως προς το θέμα αυτό αποδείχτηκε ότι αυτή είχε τεράστιες δυσχέρειες στο να αποδεχτεί την εξουσία των προϊσταμένων της, να ενταχθεί σε μια ομάδα και να προσαρμοστεί στις μεθόδους εργασίας του κοινοτικού οργάνου».

Η έκθεση, που συντάθηκε στις 27 Νοεμβρίου 1981, κοινοποιήθηκε στην Παπαγεωργοπούλου στις 30 του ίδιου μήνα. Η τελευταία έκρινε ότι η έκθεση δεν ήταν αντικειμενική και, πέντε ημέρες αργότερα, διατύπωσε τις παρατηρήσεις της: πάντως, με απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 1981, η αρμόδια για τον διορισμούς αρχή απέλυσε την προσφεύγουσα, η δε απόλυση ίσχυε από τις 31 Δεκεμβρίου του ίδιου έτους. Η ενδιαφερόμενη υπέβαλε ένσταση (στις 18 Μαρτίου 1982), ζητώντας να ακυρωθεί η εν λόγω απόφαση, ένσταση που εξάλλου απορρίφθηκε ρητώς με πράξη του γενικού γραμματέα της ΟΚΕ της 16ης Ιουλίου 1982.

Κατόπιν αυτού, με προσφυγή της 15ης Οκτωβρίου 1982, η Παπαγεωργοπούλου ζήτησε από το Δικαστήριο να ακυρώσει την έκθεση περί της δοκιμασίας και τη συνακόλουθη αυτής απόλυση, υποχρεώνοντας την ΟΚΕ να της καταβάλει όλους τους καθυστερούμενους μισθούς και αποζημιώσεις από την ημέρα της απόλυσης, εντόκως προς 10 %. Ζήτησε επίσης, προς επανόρθωση της ηθικής βλάβης που υπέστη, να της καταβληθεί εντόκως το ποσό των 10 000 βελγικών φράγκων μηνιαίως.

3. Κατά την Παπαγεωργοπούλου, η έκθεση πάσχει πολλαπλώς και ειδικότερα από:

α) παράβαση του άρθρου 34, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης (επειδή συντάχθηκε και υπογράφηκε από πρόσωπο που δεν συγκεντρώνει τα απαιτούμενα τεχνικής φύσεως προσόντα)·

β) παράβαση ουσιωδών τύπων (από την άποψη της αντικανονικής σύνταξης και της έλλειψης αιτιολογίας)·

γ) παραβίαση των γενικών αρχών της κοινοτικής έννομης τάξης (δικαιολογημένη εμπιστοσύνη και καθήκον αρωγής)·

δ) κατάχρηση εξουσίας (συμφέρον ενός από τους συντάκτες της έκθεσης να εκτιμήσει εσφαλμένα τις γνώσεις της προσφεύγουσας στην ελληνική γλώσσα, ώστε να καταστεί δυνατή η απόλυσή της).

Εξετάζω αμέσως τα παράπονα αυτά. Θεωρώ, πάντως, χρήσιμο να αναφέρω in

limine το νομικό καθεστώς της περιόδου δοκιμασίας και την έκταση του δικαστικού ελέγχου στον οποίο μπορούν να υποβληθούν οι πράξεις με τις οποίες τελειώνει η περίοδος αυτή.

Κατά το άρθρο 34 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων «κάθε υπάλληλος ... υποχρεούται να συμπληρώσει περίοδο δοκιμασίας .... πριν δυνηθεί να μονιμοποιηθεί (παράγραφος 1), ο υπάλληλος δε που κατά τη διάρκεια της περιόδου δοκιμασίας δεν έχει επιδείξει επαγγελματικές ικανότητες επαρκείς για τη μονιμοποίησή του απολύεται (παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο). Επομένως, η μονιμοποίηση ή η απόλυση αποτελούν την κατάληξη μιας διαδικασίας που εξελίσσεται σταδιακά και που διέπεται από το πρώτο κεφάλαιο του τίτλου III (άρθρα 27 μέχρι και 34).

Όσον αφορά τις εκθέσεις κατά το πέρας δοκιμασίας, παρατηρώ ότι, αν περιέχουν αρνητικές κρίσεις, θεωρούνται ως δλαπτικές πράξεις, εφόσον, προκαλώντας την απόλυση του υπαλλήλου, έχουν άμεση επίπτωση στη νομική του κατάσταση. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου (που αφορά τις περιοδικές εκθέσεις κρίσης, αλλά που μπορεί να εφαρμοστεί και στις εκθέσεις όπως αυτή της παρούσας υπόθεσης) «καίτοι αληθεύει ότι οι εκθέσεις αυτές αποτελούνται από κρίσεις οι οποίες δύσκολα μπορούν να αιτιολογηθούν, το γεγονός αυτό δεν εμποδίζει το ότι η σύνταξή τους μπορεί ενδεχομένως να φέρει το στίγμα της παράβασης τύπου και διαδικασίας ή προφανών σφαλμάτων, καθώς και κατάχρηση της εξουσίας αξιολόγησης... ικανό να τις καθιστά ενδεχομένως παράνομες» (απόφαση της 17. 3. 1971, υπόθεση 29/70, Marcato κατά Επιτροπής, Racc. 1971, σ. 243· 25. 11. 1976, υπόθεση 122/75, Küster κατά Κοινοβουλίου, Racc. 1976, σ. 1685, σκέψη 9· 12. 5. 1977, υπόθεση 31/76, Macevicius κατά Κοινοβουλίου, Racc. 1977, σ. 883· 3. 7. 1980, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 6 και 97/79, Grassi κατά Συμβουλίου, Racc. 1980, σ. 2141).

Εξάλλου, βάσει των δεδομένων αυτών πρέπει να εξεταστούν τα παράπονα της προσφεύγουσας.

4. Αρχίζω με την εξέταση της φερομένης παράβασης των θεμελιωδών αρχών της κοινοτικής έννομης τάξης. Η Παπαγεωργοπούλου θεωρεί ότι έχουν παραβιαστεί οι αρχές της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και του καθήκοντος αρωγής· τα παράπονα όμως αυτά, που προβλήθηκαν με το δικόγραφο της προσφυγής υπό την επιφύλαξη να αναπτυχθούν με την ανταπάντηση, δεν διευκρινίστηκαν στη συνέχεια. Εν πάση περιπτώσει, γεγονός είναι ότι ούτε από τα έγγραφα του φακέλου της υπόθεσης ούτε από την προφορική διαδικασία προέκυψαν στοιχεία ικανά να στηρίξουν τα παράπονα αυτά.

Το παράπονο που αναφέρεται στην παράβαση του άρθρου 34, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης θέτει πιο πολύπλοκα προβλήματα. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εκτός της Πάλλη, οι υπάλληλοι που συνέταξαν και υπέγραψαν την έκθεση δεν ήταν σε θέση να αξιολογήσουν τις επαγγελματικές της ικανότητες, διότι αγνοούσαν την ελληνική γλώσσα.

Θεωρώ ότι η παρατήρηση αυτή είναι αβάσιμη. Όπως το Δικαστήριο έχει κρίνει «καμιά διάταξη του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης... δεν ορίζει την αρμόδια αρχή για την σύνταξη και υπογραφή... της έκθεσης κατά το πέρας της δοκιμασίας που προβλέπεται στο άρθρο 34, παράγραφος 2 .... (απόφαση της 1. 6. 1978, υπόθεση 99/77, D'Auria κατά Επιτροπής, Racc. 1978, σ. 1267, σκέψη 4). Η πρακτική που ακολουθεί η ΟΚΕ, καθώς και πολλά άλλα κοινοτικά όργανα, συνίσταται στην εφαρμογή των «Γενικών διατάξεων εφαρμογής του άρθρου 43 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης που αφορά τη βαθμολογία του προσωπικού», οι οποίες θεσπίστηκαν τον Απρίλιο του 1975· το Δικαστήριο έκρινε ότι η πρακτική αυτή δικαιολογείται «αν ληφθούν υπόψη... οι αναλογίες που υπάρχουν μεταξύ (της) έκθεσης (κατά το πέρας της δοκιμασίας) και της περιοδικής βαθμολογήσεως» (απόφαση D'Auria, που προαναφέρθηκε, σκέψη 9).

Αναφέρω ακόμη ότι σε μια υπόθεση παρόμοια με την παρούσα (με πρωταγωνίστρια μια μεταφράστρια ολλανδικής γλώσσας μη μόνιμη υπάλληλο της Επιτροπής, την έκθεση της οποίας είχαν συντάξει υπάλληλοι που δεν είχαν τις απαραίτητες τεχνικής φύσεως γνώσεις για να κρίνουν την επαγγελματική ικανότητα της ενδιαφερόμενης), το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι «ο διευθυντής της διεύθυνσης "Μετάφραση, τεκμηρίωση" και ο προϊστάμενος του τμήματος "Μετάφραση, γενικές υποθέσεις", που είχαν στην κατοχή τους τις αξιολογήσεις του συντονιστή της ομάδας στην οποία εργαζόταν η προσφεύγουσα, ήταν σε θέση, με τον άμεσα ιεραρχικά προϊστάμενό της, να εκτιμήσουν τις ικανότητες της προσφεύγουσας και ότι η κρίση τους ως προς την ικανότητα της προσφεύγουσας δεν φαίνεται να στερείται ερείσματος» (απόφαση της 27. 2 1976, υπόθεση 92/75, Van de Roy κατά Επιτροπής, Racc. 1976, σ. 343, σκέψεις 7-8).

Θεωρώ ότι η νομολογία αυτή είναι και λογική και δίκαιη. Στην ουσία, ο κανόνας κατά τον οποίο οι εκθέσεις υπογράφονται πρώτα από υπάλληλο ο οποίος δεν είναι ο άμεσος προϊστάμενος του ενδιαφερομένου — και ο οποίος, επομένως, δεν είναι κατ' ανάγκη σε θέση να εκτιμήσει τις ειδικές επαγγελματικές ικανότητες — και προσυπογράφονται μόνο, με ενδεχόμενες παρατηρήσεις, από τους άμεσους ιεραρχικά προϊσταμένους, θεσπίστηκε προς το συμφέρον του δόκιμου υπαλλήλου. Πράγματι, η συμμετοχή πολλών προσώπων στη σύνταξη της γενικής αξιολόγησης παρέχει περισσότερες εγγυήσεις στο δόκιμο υπάλληλο· εξάλλου, η συμμετοχή στην αξιολόγηση του προσώπου που είχε στενές σχέσεις εργασίας με το δόκιμο υπάλληλο εξασφαλίζει ορθότερη εκτίμηση των επαγγελματικών του ικανοτήτων, ενώ ανταποκρίνεται συγχρόνως και στο γενικό συμφέρον της υπηρεσίας.

Παρατηρώ ακόμη ότι η έκθεση περί της δοκιμασίας σκοπό έχει να παράσχει μια συνολική εικόνα, που στηρίζεται όχι μόνο στην «ικανότητα (του ενδιαφερομένου) προς εκπλήρωση των καθηκόντων που του έχουν ανατεθεί», αλλά και στην «απόδοσή του» και «στη συμπεριφορά του μέσα στην υπηρεσία» (άρθρο 34, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων). Η εκτίμηση των δύο τελευταίων στοιχείων δεν προϋποθέτει ασφαλώς τη γνώση μιας γλώσσας και δη της ελληνικής. Κατά συνέπεια, οι συντάκτες της έκθεσης ήταν πλήρως αρμόδιοι να κρίνουν, τουλάχιστον όσον αφορά τα αντίστοιχα στοιχεία.

5. Εξετάζω τώρα το παράπονο που συνίσταται στην παράβαση ουσιώδους τύπου. Η προσφεύγουσα προβάλλει την παράβαση αυτή διττώς — αντικανονική σύνταξη της έκθεσης και έλλειψη αιτιολογίας — επικαλούμενη την απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1982 (υπόθεση 206/81, Alvarez κατά Κοινοβουλίου) προς στήριξη του αιτήματός της για ακύρωση της έκθεσης.

Η Παπαγεωργοπούλου παραπονείται κυρίως για το ότι δεν συμπληρώθηκαν ορισμένες στήλες της έκθεσης: έτσι, οι στήλες στις οποίες έπρεπε να αναφέρονται ο βαθμός της, το κλιμάκιό της, τα κύρια καθήκοντα που είχε ασκήσει (εν προκειμένω, η δακτυλογράφηση ηχογραφημένων μαγνητοταινιών), η περίοδος απόσπασής της στην εσωτερική υπηρεσία της γενικής διεύθυνσης της ΟΚΕ και οι παρατηρήσεις των ιεραρχικά προϊσταμένων της. Σ' αυτό η ΟΚΕ αντιτάσσει ότι οι εν λόγω ελλείψεις δεν είναι κρίσιμες για τη γενική αξιολόγηση της προσφεύγουσας. Προβάλλει ότι τα κύρια έργα που ανατίθενται σε μια δόκιμο δακτυλογράφο συμπίπτουν αναπόφευκτα με τα καθήκοντα για τα οποία προορίζεται. Αληθεύει εξάλλου ότι ελλείπουν οι παρατηρήσεις των ιεραρχικά προϊ-

σταμένων· εξίσου όμως αληθεύει ότι, προσυπογράφοντας την έκθεση, επιβεβαίωσαν την κρίση που διατύπωσε ο κύριος συντάκτης της έκθεσης. Όσον αφορά την απόσπαση στην εσωτερική υπηρεσία, η έκθεση λαμβάνει υπόψη την απόσπαση αυτή, αφού στην Παπαγεωργοπούλου δόθηκε ο βαθμός «πολύ καλά» για τις γνώσεις της της αγγλικής και της γαλλικής (στην πραγματικότητα είχε εργαστεί κατά την περίοδο αυτή με υπάλληλο διοίκησης αγγλικής γλώσσας).

Τα επιχειρήματα αυτά είναι πειστικά. Εν πάση περιπτώσει, ακόμη κι αν γίνει δεκτό ότι ορισμένες τυπικές παραβάσεις καθιστούν πλημμελή την έκθεση, είναι προφανές κατ' εμέ ότι οι παραβάσεις αυτές δεν επηρεάζουν τη γενική αξιολόγηση. Ακόμη περισσότερο κατηγορηματική μπορεί να είναι η απάντηση στην αιτίαση με την οποία η προσφεύγουσα παραπονείται ότι η δακτυλογράφηση από μαγνητοταινίες δεν αναφέρεται. Πραγματικά, επικαλούμενη το στοιχείο αυτό, η Παπαγεωργοπούλου αποδεικνύει ότι έχει εσφαλμένη αντίληψη των καθηκόντων της, αφού η δακτυλογράφηση από ηχογραφημένες μαγνητοταινίες περιλαμβάνεται αναμφίβολα στα καθήκοντά της.

Όπως έχω ήδη αναφέρει, το δεύτερο σκέλος του ισχυρισμού, που αναφέρεται στην παράβαση ουσιώδους τύπου, έχει ως αντικείμενο την έλλειψη αιτιολογίας. Ο βαθμός «ανεπαρκής» και «πολύ καλά», που της δόθηκαν με την έκθεση, δεν συνοδεύονται — κατ' αυτήν — όπως απαιτείται, από αιτιολογικές παρατηρήσεις. Η ΟΚΕ αντιτάσσει ότι για να αιτιολογήσει την ένδειξη «ανεπαρκής», ο συντάκτης της έκθεσης παρέπεμψε ακριβώς στη γενική αξιολόγηση (βλέπε *ανωτέρω,* παράγραφος 2). Εν συνεχεία, όσον αφορά το βαθμό «πολύ καλά» που δόθηκε στην Παπαγεωργοπούλου για τις γνώσεις της της αγγλικής και της γαλλικής, το γεγονός ότι ο βαθμός αυτός δεν αιτιολογείται δεν ασκεί καμιά επιρροή· στην πραγματικότητα, αφού ο βαθμός αυτός είναι σαφής, δεν χρειάζεται καμιά παρατήρηση. Εξάλλου, η προσφεύγουσα είχε την υποχρέωση να εργάζεται στην ελληνική και όχι στις γλώσσες αυτές.

Για μια ακόμη φορά συμφωνώ με την ΟΚΕ. Ασφαλώς, η υποχρέωση αιτιολογήσεως των χαρακτηρισμών προκύπτει τόσο από το έντυπο που χρησιμοποιείται για τις εκθέσεις περί της δοκιμασίας, όσο και από τις οδηγίες για τη σύνταξη των περιοδικών εκθέσεων κρίσης, οι οποίες, όπως έχω ήδη αναφέρει, εφαρμόζονται και στην προκειμένη περίπτωση. Πάντως, αξίζει να αναφερθεί ότι ο χώρος που επιφυλάσσεται για τις παρατηρήσεις αυτές είναι πολύ περιορισμένος, σε σημείο που είναι σαφώς δυνατό να συμπυκνωθούν οι χαρακτηρισμοί αυτοί σε τρεις ή τέσσερις λέξεις. Αντίθετα, ο χαρακτηρισμός πρέπει να είναι δεόντως αιτιολογημένος ώστε, διατυπώνοντας τις παρατηρήσεις του, ο υπάλληλος να μπορεί να λάβει γνώση των δυσμενών εις βάρος του κρίσεων. Εξάλλου, η διαδικασία με την οποία τερματίζεται η περίοδος δοκιμασίας πρέπει — και αυτό ορίζεται σαφώς με το άρθρο 34 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης — να διεξάγεται σύμφωνα με την αρχή της παροχής της δυνατότητας στον υπάλληλο προς υποβολήν παρατηρήσεων.

Στην περίπτωση της Παπαγεωργοπούλου, στη γενική αξιολόγηση πράγματι αναφέρονται, ναι μεν συνοπτικά πλην όμως όπως αρμόζει, οι λόγοι της αρνητικής κρίσης. Επιπλέον, η έκθεση κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα νομότυπα· εξάλλου όπως αποδεικνύεται από τις παρατηρήσεις που η προσφεύγουσα έχει επισυνάψει στην έκθεση, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ως προς το γεγονός ότι έλαβε γνώση της κρίσης αυτής. Τελικά, οι κανόνες της αρχής ότι πρέπει να παρέχεται η δυνατότητα στον υπάλληλο προς υποβολήν παρατηρήσεων έχουν τηρηθεί πλήρως· επομένως, η επίκληση από την Παπαγεωργοπούλου της προαναφερθείσας απόφασης Alvarez κατά Κοινοβουλίου, με την οποία το Δικαστήριο ακύρωσε απόλυση (υπαλλήλου), διότι στηριζόταν σε αιτιολογία που είχε συνταχθεί κατόπιν «διαδικασίας κατά την οποία δεν τηρήθηκε η αρχή της παροχής της δυνατότητας στον υπάλληλο προς υποβολήν παρατηρήσεων», φαίνεται να αποτελεί απλό πρόσχημα.

Απ' αυτό προκύπτει ότι η έλλειψη αιτιολογίας δεν μπορεί να γίνει δεκτή ούτε σε σχέση με τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 25 και 34 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, ούτε σε σχέση με τους κανόνες που έχουν θεσπιστεί για τη σύνταξη των περιοδικών εκθέσεων κρίσης και έχουν ανάλογη εφαρμογή στη συντασσόμενη κατά το πέρας της δοκιμασίας έκθεση.

6. Απομένει να εξεταστεί ο λόγος ακυρώσεως που αναφέρεται στην κατάχρηση εξουσίας. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα ακόλουθα στοιχεία είχαν επίπτωση στην κατ' αυτής αρνητική κρίση:

α) η θέση που είχε λάβει υπέρ μιας συναδέλφου, όπως προκύπτει από επιστολή που απηύθυνε στις 3 Νοεμβρίου 1981 στο γενικό διευθυντή της ΟΚΕ·

β) το γεγονός ότι ένας από τους συντάκτες (η Πάλλη) είχε συμφέρον να τη βλάψει, διότι ήταν υποψήφια, όπως και η Παπαγεωργοπούλου, για τη θέση της προϊσταμένης της ελληνικής ομάδας, που υπάγεται στην υπηρεσία δακτυλογράφησης. Δεδομένου ότι ήταν η μόνη από τους συντάκτες της έκθεσης γνωρίζουσα την ελληνική, η Πάλλη εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία να θέσει τα σχέδιά της σε εφαρμογή· πάντως είναι προφανές ότι η αξιολόγηση στην οποία προέβη η τελευταία υπαγορεύτηκε από κακοβουλία. Πραγματικά, η προσφεύγουσα, κατά το γενικό διαγωνισμό για την πρόσληψη δακτυλογράφων ελληνικής γλώσσας, απέδειξε ότι κατέχει την ελληνική γλώσσα.

Πάντως, η Παπαγεωργοπούλου δεν απέδειξε τις κατηγορίες της. Επομένως, δεν αποδείχτηκε ότι η θέση που έλαβε υπέρ μιας συναδέλφου είχε την ελάχιστη επίπτωση στην εις βάρος της αρνητική κρίση· το ίδιο ισχύει και ως προς την έχθρα που έτρεφε προς αυτήν η Πάλλη. Πραγματικά, όπως ανέφερε η καθής, οι δυο γυναίκες δεν ήταν ανταγωνίστριες για την ίδια θέση, αφού η Πάλλη είχε υπερβεί το όριο ηλικίας που προβλέπεται για τη συμμετοχή στο διαγωνισμό που θα επέτρεπε να επιλεγεί ο υπάλληλος ο οποίος θα διηύθυνε την ελληνική ομάδα που υπάγεται στην υπηρεσία δακτυλογράφησης. Εν πάση περιπτώσει, οι σταδιοδρομίες τους — δακτυλογράφου, της Παπαγεωργοπούλου, γραμματέα της Πάλλη — ήταν διαφορετικές.

Όσον αφορά το βαθμό γώσης της ελληνικής της προσφεύγουσας, έχουν λεχθεί πολλά — ακόμη και εκ μέρους μου — κατά τη διάρκεια της διαδικασίας. Πάντως, η εκτίμηση του στοιχείου αυτού αποτελεί μια από τις περίπλοκες κρίσεις ουσίας που εκφεύγουν από τον έλεγχο του Δικαστηρίου. Περιορίζομαι στο να τονίσω ένα γεγονός: όπως έχει παρατηρήσει η ΟΚΕ — στο σημείο δε αυτό η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να δώσει απάντηση — οι ελλείψεις που αναφέρει η έκθεση έχουν διαπιστωθεί από το μόλις υψηλότερο από το ελάχιστο όριο που η Παπαγεωργοπούλου πέτυχε αποτέλεσμα στην εξέταση ταχύτητας δακτυλογράφησης κατά το γενικό διαγωνισμό και τα αρνητικά αποτελέσματα στις διάφορες εξετάσεις διαγωνισμών του Συμβουλίου και της Επιτροπής των Κοινοτήτων όπου είχε μετάσχει.

Ούτε και θεωρώ βάσιμο το επιχείρημα ότι η προσφεύγουσα, επιτυγχάνοντας στο γενικό διαγωνισμό, έχει ήδη αποδείξει ότι γνωρίζει, στο βαθμό που χρειάζεται, την ελληνική γλώσσα. Αν η άποψη αυτή γινόταν δεκτή, η πρόβλεψη περιόδου δοκιμασίας θα έχανε το λόγο ύπαρξής της, που συνίσταται, όπως αναφέρει ο γενικός εισαγγελέας Slynn με τις προτάσεις του στην υπόθεση 223/82 (de Bruyn κατά Κοινοβουλίου), στο να παρέχει στη διοίκηση ένα «πλέγμα ασφάλειας» έναντι υποψηφίων που είναι ικανοί να επιτύχουν στις

εξετάσεις ενός διαγωνισμού, αλλά ανεπαρκείς στην πράξη.

7. Καταλήγοντας, δύο μόνο λόγια ως προς τις οικονομικές απαιτήσεις της Παπαγεωργοπούλου. Υπενθυμίζω ότι ζητεί να της καταβληθούν εντόκως προς 10 % οι μισθοί της από την ημερομηνία της απόλυσης, καθώς και 10 000 βελγικά φράγκα, εντόκως, για κάθε μήνα ανεργίας ως ηθική βλάβη.

Τα αιτήματα αυτά δεν μπορούν να γίνουν δεκτά. Σε περίπτωση απόλυσης δόκιμου υπαλλήλου, το άρθρο 34, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης προβλέπει την καταβολή αποζημίωσης ίσης προς το μισθό δύο μηνών, αν αυτός έχει παράσχει υπηρεσίες έξι μηνών και ίσης προς το μισθό ενός μήνα αν έχει παράσχει υπηρεσίες κάτω των έξι μηνών. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα έχει λάβει την εν λόγω αποζημίωση, εφόσον η εργασιακή της σχέση τερματίστηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, τίποτε άλλο δεν της οφείλεται.

Το *ίδιο* ισχύει και όσον αφορά την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης. Η απόλυση του δόκιμου υπαλλήλου — πρέπει να υπομνηστεί πράξη προβλεπόμενη από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης και, εφόσον έχει κοινοποιηθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του εν λόγω κανονισμού, το κοινοτικό όργανο δεν υπέχει καμιά ευθύνη. Η διαδικασία που ακολουθήθηκε ως προς την Παπαγεωργοπούλου ήταν τυπικά άψογη. Επομένως, δεν είναι δυνατό να υποστηριχτεί ότι η Παπαγεωργοπούλου έχει δικαίωμα αποζημίωσης.

8. Για όλους τους λόγους που ανέφερα ως τώρα, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή που η Χρυσάνθη Παπαγεωργοπούλου άσκησε στις 15 Οκτωβρίου 1982 κατά της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής.

Όσον αφορά τα έξοδα, προτείνω να συμψηφιστούν μεταξύ των διαδίκων βάσει του άρθρου 70 του κανονισμού διαδικασίας.